

## Ο Γέροντας Ιάκωβος μεταδίδει τη χαρά των Χριστουγέννων στην άλογη κτίση

[Ορθοδοξία](#) / [Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές](#)



**Οι χαριτωμένοι άνθρωποι, οι άνθρωποι του Θεού, μεταδίδουν τα συναισθήματά τους, τη χαρά και τη λύπη τους σε όλη την κτίση. Η άλογη κτίση συγχαίρει και συνοδυνάται με αυτούς. Οι προπρωτικές καταστάσεις επαναλαμβάνονται, για να μας διαβεβαιώ-σουν ότι υπάρχει Θεός, ότι υπάρχει ατελεύτητη μακα-ριότητα, την οποία έχασαν οι προπάτορες με την παρα-κοή στο θέλημα του Θεού και την πτώση στην αμαρτία, και ότι από αυτή τη γη μπορούν να απολαύσουν πάλι την ευφροσύνη των ουρανών οι «καθαροί την καρδίαν» (Ματθ. ε΄ 8). Οι χαριτωμένοι άνθρωποι μεταδίδουν τη χαρά και στα πουλιά και στα ζώα και στα δένδρα, σε ολάκερη την κτίση.**

Ο Γέροντας Ιάκωβος, ο απλός και αγράμματος ασκη-τής, ο πνευματοφόρος ηγούμενος της Μονής του Οσίου Δαβίδ, είχε ελκύσει τη χάρη του παναγίου Πνεύματος με την αδιάλειπτη προσευχή και σύντονη άσκησή του· με την αφειδώλευτη αγάπη του και τη συμπόνια του προς κάθε ένα που έπασχε, που είχε ανάγκη, που λύγιζε από το φορ-τίο των βιοτικών μεριμνών και των θλίψεων. Η πανταχού παρουσία του Θεού τον γέμιζε τόσο, που δεν αισθανόταν ποτέ μοναξιά.

Είχε μια πληρότητα καρδιάς, που τον χαροποιούσε και τον μετέφερε σε άλλους κόσμους, μακρι-νούς, αύλους, φωτεινούς, γεμάτους χαρά και αγαλλίαση, που παρέχει και μόνη η αίσθηση της παρουσίας του γλυκυτάτου Ναζωραίου.



Χριστούγεννα! Ημέρα χαράς και συμπανηγυρισμού της γης και του ουρανού. Άγγελοι υμνούν τον τεχθέντα Βα-σιλέα. Βοσκοί και Μάγοι προσκυνούν το μονογενή Υιό της Παρθένου, τον τέλειο Θεό, που καταδέχθηκε να γίνει και τέλειος άνθρωπος. «Μυστήριο ξένον και παράδοξον» τελεσιουργείται στο απέριττο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Το ανθρώπινο γένος αναγεννάται. Ο πεσών Αδάμ ανακαλείται. Χαρά σε όλη την κτίση !

Χριστούγεννα στη Μονή του Οσίου Δαβίδ με Λειτουργό τον άγιο Γέροντα ήταν μια μοναδική εμπειρία. Γι' αυτό και το περιστατικό που διηγούνται κάποιοι φοιτητές που βρέθηκαν εκεί τέτοια μέρα είναι συγκλονιστικό. Με όλα τα χρώματα του λόγου και αν προσπαθήσουμε να το ζω-γραφίσουμε, δεν μπορούμε να αποδώσουμε την ομορφιά του. Θα το προσπαθήσουμε όμως, για να μεταδώσουμε κι εμείς τη χαρά των Χριστουγεννιάτικων στιγμών του Γε-ροντος Ιακώβου.

Μετά την αγρυπνία των Χριστουγέννων αποσύρθηκαν μοναχοί και επισκέπτες για λίγη ξεκούραση στα κελλιά τους. Ο χειμωνιάτικος καιρός και το κρύο μάζευαν όλους σε ζεστούς χώρους. Στο μοναστήρι, βέβαια, τα κελλιά δεν είχαν θέρμανση

και πολύ περισσότερο το κελλάκι του Γέροντος. Στην τραπεζαρία υπήρχε μόνο μια σόμπα, που σκόρπιζε θαλπωρή στους ασυνήθιστους από το κρύο προσκυνητές· για τους μοναχούς ήταν περιττή, γιατί ο Χριστός θέρμινε τις ψυχές αυτών που Του αγαπούσαν «υπέρ πατέρα και μητέρα» και που γι' Αυτόν εγκατέλειψαν τα πάντα· ιδιαιτέρως την ημέρα αυτή των Χριστου-γέννων, που οι φίλοι του θείου Βρέφους κάνουν φάτνη την καρδιά τους, για να τον υποδεχθούν και να ζεστα-θούν από τη ζωντανή παρουσία Του.

Δύο φοιτητές-προσκυνητές ξεκουράστηκαν κι αυτοί λίγο, αλλά τα κελλιά τους δεν τους κρατούσαν. Βγήκαν έξω για ένα περίπατο στο δάσος. Οδήγησαν τα βήματά τους προς το Αγιονέρι, μια περιοχή με πολλά πλατάνια και ένα ποτάμι, που έτρεχε με ταχύτητα τα γάργαρα νερά του. Μια περιοχή που απολαμβάνει κανείς τη συ-νεργασία όλων των ειδών των φυτών, όπως δένδρα, θαμμένοι και πόες, με τα αγρινά του δάσους και τα πουλιά. Στην καταστόλιστη και χαριτωμένη αυτή γωνιά της Ευβοικής γης, όπως σε κάθε γωνιά της χοϊκής δημιουργ-γίας, το χώμα του εδάφους καλύπτεται από φυτικούς οργανισμούς, οι οποίοι αθόρυβα και αφανώς απορροφούν με το νερό τις θρεπτικές ουσίες και τις μεταποι-ούν σε φυτικά τμήματα, ρίζες, βλαστούς, φυλλώματα, άνθη, καρπούς, και παράγουν οργανικές ουσίες χρήσι-μες για τη διατροφή και τη διατήρηση στη ζωή του ανθρώπου και του κόσμου των ζώων· αυτών που κατοι-κούν μέσα στις πυκνές φυλλωσιές, στα κλαδιά τους και στις ρίζες τους.



Αλήθεια, ποιος χοϊκός δεν ξεκουράζεται περιβαλλόμε-νος από τη γαληνεμένη

φιλοξενούσα φύση; Ποιος δε νιώθει ανάλαφρος, γαλήνιος, χαρούμενος και ευτυχισμένος απ' τις τόσες χάρες του περιβάλλοντος, που η κάθε μια πολλές χαρές σκορπίζει;

Ένας άλλος άγιος των ημερών μας, ο προορατικός γέροντας Πορφύριος, διδάσκοντας έλεγε:

Να συχνάζετε όπου υπάρχουν πουλιά. Ξεκουράζουν. Υμνούν το Δημιουργό και διδάσκουν. Δεν υπάρχει μεγα-λύτερη απόλαυση από το να παρατηρεί κανείς τη συνερ-γασία τους με τα φυτά !

Πραγματικά, κάθε φτερούγισμα και κάθε κελάηδημα πουλιών είναι και μια έκφραση ευχαριστίας. Είναι μία διατύπωση ύμνου. Είναι μία μείξη φωνών για σύνθεση συμφωνίας, έτσι όπως το θρόισμα των φύλλων συναντιέ-ται με το κελλάρισμα των τρεχούμενων νερών. Και ανάμεσα απ' αυτή τη συμφωνία και την αρμονία χρωμάτων, αρωμάτων και σχημάτων εξάγονται και πάμπολλα διδάγ-ματα, όπως η άρρηκτη συνεργασία στην κτίση όλη.

Καθώς οι φοιτητές περπατούσαν προς το Αγιονέρι άκουσαν κάποιον να ψάλλει πολύ γλυκά:

«Χριστός γεννάται δοξάσατε·

Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε·

Χριστός επί γης υψώθητε·

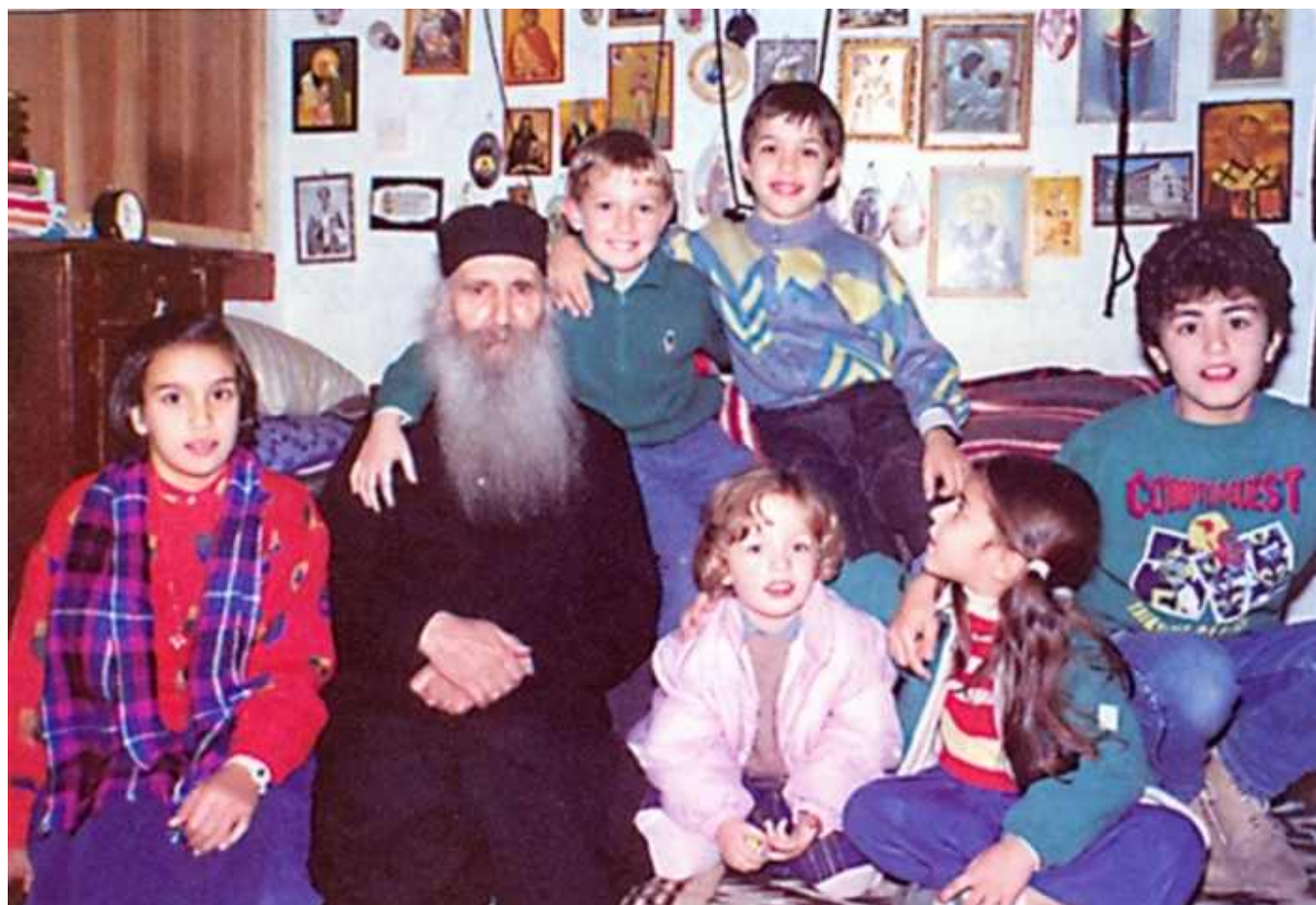
ασατε τω Κυρίω πάσα η γη

και εν ευφροσύνη

ανυμνήσατε, λαοί,

ότι δεδόξασται».

Πλησίασαν προς το μέρος, από όπου ερχόταν η ψαλ-μωδία. Η φωνή τους φάνηκε γνώριμη· δεν είχαν καμιά αμφιβολία. Ήταν ο Γέροντας Ιάκωβος· ο άνθρωπος του Θεού, ο οποίος ασφαλώς δε θα είχε πάει να ξεκουραστεί. Είχε προτιμήσει να μεταφέρει το χαρούμενο μήνυμα της σαρκώσεως του Θεανθρώπου Ιησού στην άλογη φύση. Έτσι, πήγε και γονάτισε μέσα στην κουφάλα ενός γέρι-κου πλατάνου και προσευχόταν με τα χέρια υψωμένα, άδοντας και ψάλλοντας το Απολυτίκιο και τις Καταβασίες της εορτής των Χριστουγέννων.



Το πιο θαυμαστό όμως που αντίκρυσαν οι φοιτητές ήταν ότι όλα τα πουλιά του δάσους μαζεύτηκαν και πετούσαν πάνω από το πλατάνι, που βρισκόταν ο άγιος αυ-ταός άνθρωπος. Δεν υπήρχε πουθενά αλλού πουλί· τα γυ-ρω δένδρα γυμνά και άδεια· όλα τα πουλιά του δάσους μαζεύτηκαν πάνω στο πλατάνι «των Χριστουγέννων», που νόμιζες πως είχε φύλλα, καθότι ως φυλλοβόλα δένδρα την εποχή αυτή τα πλατάνια είχαν ρίξει όλα τους τα φύλλα στη γη και παρέμεναν γδυτά.

Όταν ο Γέροντας είδε τους δύο φοιτητές, κατέβασε τα δεητικά χέρια του και σταμάτησε τη δοξολογική του ψαλ-μωδία. Τότε σταμάτησαν αμέσως τη συμφωνία και τα πουλιά και άρχισαν να πετούν ψηλά και να απομακρύνονται. Η χοϊκή παρουσία των νέων τα έδιωχνε· τους διέ-λυσε τη μυστική χριστουγεννιάτικη χορωδία. Σηκώθηκε ο άνθρωπος του Θεού και απευθυνόμενος στους δύο νέους τους λέει:

- Να, καλά μου παιδιά ! Ήταν τόση η χαρά μου από τη γέννηση του Χριστού, που δεν άντεχα να την έχω μο-νος μου και είπα, δεν πηγαίνεις, χαζέ Ιάκωβε, μέσα στο δάσος να ψάλλης «Χριστός γεννάται, δοξάσατε»; Και όπως έψελνα, ήλθαν όλα αυτά τα πουλιά και έψελναν και αυτά μαζί μου! Γιορτάζουν κι αυτά τη γέννηση του Θε-ανθρώπου· γιορτάζουν και δείχνουν τη χαρά τους με τα γλυκόλαλα

κελαηδήματά τους. Είναι κι αυτός ένας δοξολογικός ύμνος στο Δημιουργό, που άφησε την πατρική αγκάλη, για να γίνει τέλειος άνθρωπος, χωρίς βέβαια να χάσει κάτι από τη θεική Του φύση. Ο τέλειος Θεός γίνηκε τέλειος άνθρωπος, για να θεώσει όλους εμάς, που η πτώση μας στην αμαρτία μας είχε απομακρύνει από την Εδέμ τη γλυκυτάτη.

Βλέπετε, ο απλός Γέροντας Ιάκωβος ήταν αναγεννημένος, αφού είχε μιμηθεί το Χριστό μας και τα στίγματα της αγάπης του βάσταζε στην καρδιά του. Γι' αυτό και, αν και ζούσε στη γη, προαπολάμβανε τη χαρά των ουρανών. Ζούσε τη μυστική χαρά του Παραδείσου και η αγάπη του στη φύση, στα ζώα και τα φυτά αναγνωριζόταν από αυτά, που το εκδήλωναν, ιδίως τα πουλιά, με τα χαρούμενα κελαηδήματά τους και, ειδικά, με τη μυστική με αυτόν συμ-φωνική δοξολογία προς τον ενανθρωπήσαντα Κύριο την άγια εκείνη ημέρα, τη Χριστουγεννιάτικη, που γνωρίστηκε σε όλους μας από την ευσεβή δυάδα των φοιτητών.

(Συνοπτική περιγραφή του γεγονότος βλέπε στο περιοδικό «Άγιος Μάμας» Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου, τεύχος 16, Δεκέμβριος 2001.)

**<http://bit.ly/2EN7H9J>**